

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

Admonitiones vnus es Senibus, qui erant in cellis. Capvt CXLIII.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55433)

forma virtutis, & sanctitatis exemplum. Die vero quodam sedente illo in sua cellula, missus est ad eum Angelus Dei, dicens: Dauid, Dauid, remitte tibi Deus peccata tua, & eris ex nunc signa faciens: Qui respondens dixit: Credere non possum, quod omnia peccata mea illa plura, quam arena maris, atque grauiora, tam brevi tempore mihi remittat Deus. Cui angelus ait: Si sacerdoti Zacharie credenti mihi, cum illi filium pollicerer, non peperci, sed eius vini linguam, docens illum non debere esse incredulum his, que a me dicebantur, nec tibi quidem parciturus sum. Idcirco eris amodo non loquens. Dauid autem prostratus humiliter: Cum essem in seculo nefaria scelera faciens, & humanum sanguinem fundens, loquebar, modo quando seruire Deo volo, laudesque illi offero, tu ne linguam meam, ne loquar, ligas? Respondit illi Angelus: Cum implebis psalmodie canones, loqueris, preter canonem vero penitus tacebis. Quod & factum est: plurimaque per illum Deus miracula ostendit. Psallebat igitur psalmos, nullum vero verbum aliud omnino loqui poterat. Qui vero nobis ista narrauit, se illum vidisse asserbat.

1 *Vides quod qui Monachus fiebat, tondebat, & non suscipiebat habitum.*

2 *Ecce quibus armis Monachi Deo militant.*

3 *Antiquis etiam patribus Psalmodie vsu erat frequentissimus.*

Admonitiones vnius ex Senibus, qui erant in cellis.

CAPVT CXLIII.

Dicebat quidam e senibus fratribus, qui erant in cellis: Non appetamus Aegyptijs seruire voluptati-

lupratibus, quæ Pharaoni pernicioso tyranno obnoxios faciunt. Dixit iterum: Utinam quantum studij circa mala habent homines, tantum haberent circa bona; & ingens ad spectacula studiū, & ad vanas, turpesque solennitates, nec non auaritiam, & inanem gloriam, atque iniustitiam, transferrent ad effectum pietatis. Nunquam profectò ignorassemus, quantum à Deo honorati sumus, & contra dæmones possumus. Dixit iterum senex: Deo maius nihil est, sed neque par, neque quod non maximè inferius sit. Quid ergo illis fortius, ac beatius, qui Deum habent adiutorem? Dixit iterum: Vbi que quidem Deus est, pijs autem, & in spiritali exercitio sudantibus propinquat; non his, qui professione sola honestantur, sed his, qui illustrantur operibus. Vbi verò Deus est, quis insidiari valet, aut nocere poterit?

Dixit iterum: Hominum virtus non in natura consistit, hæc enim variabilis est, sed in proposito pietatis, & in Dei adiutorio. Curemus itaque animam nostram, filij, quem admodum & corpus facimus. Rursus ait senex: Colligamus animæ curationes, hoc est pietatem iustitiam, humilitatem, subiectionem. Maximus enim animarum medicus Christus Deus noster prope est, vultque curare nos. Non ergo negligamus, neque aspernemur. Ait rursus: Docet nos Dominus sobrios, ac frugales esse. Nos autem miser per delicias defluimus in voluptates. Dixit iterum senex: Commendemus nos ipsos Deo, quæ admodum ait Paulus, quasi ex mortuis viuentes, neque præteritis intendentes, obliuiscamur anteriora; Sed secundum destinationem persequamur ad brauium supernæ vocationis. Interrogatus hic senex à fratre quodam, quid causæ esset cur assidue iudicaret

iudicaret fratres, respondit: Quia necdum te ipsum cognouisti. Nam qui se ipsum nouit, suarū vitia non aspicit.

i Virtutes monachorum cōmendabiles.

Vita beati Gennady Patriarchæ Constantinopolitani, & de eius lectore Charisio.

C A P V T CXLV.

Accessimus in cœnobium, quod dicitur Salamā, nono ab Alexādiā milliario distans inuenimusque illic duos presbyteros senes, qui dixerunt nobis, Constantinopolitanæ Ecclesiæ se esse presbyteros, narrabantque nobis de beato Gennadio Constantinopolitano Patriarcha, quod fuerit mitissimus, & mundus corpore, multumque continens.

Dicebant & hoc nobis de ipso, quod cum molestaretur à plurimis de quodam clericominis delinquente, Charisio nomine, accessit eum Patriarcha, ipsumque emendare conatus est. Cū verò nihil increpatione proficeret, permisit illū & ecce sancti paterna censura flagellari. Postquam verò didicit in nullomeliorē fieri, neque per verba, neque per flagella (Vacabat enim homicidijs, & magicis præstigijs) misso quodam Apocrisario suo iussit, vt diceret sancto martyri Eleuthero. Erat enim lector in ipsius oratorio Charisius. Miles tuus, sancte Dei Eleutheri, multum peccator est. Aut emenda illum, aut excide. Venit igitur apocrisarius in oratorium, stansque ante altare, ac intendens ad sepulchrum Martyris, extendensque manum suam ait Martyri. Patriarcha Gennadius significat vobis, sancte Christi martyr Eleutheri, per me peccatorem, quia miles tuus multum peccat. Aut emenda illum, aut præcide eum. In crastinum